

עלון שבועי על
פרשת השבוע.
והעמוד על הפרק

העלון להצלחת עם
ישראל והחשת
הגאולה האמיתית
והשלימה

תענוג השבוע

שבת קודש פרשת: **במדבר חג השבועות** ד' סיוון. ה'תשפ"ה. ת'הא ש'נת פ'לאות ה'גאולה.

תענוג לספר מהצדיקים:

איד התקרב הרב הקדוש רבי יחיאל מזלוטשוב לבעל שם טוב.

לפני שנים רבות התגורר בעיירה קטנה צעיר בשם יחיאל מיכל. את ימיו הקדיש יחיאל מיכל הצעיר לתורה בבית הפנסת המקומי, שם היה יושב ימים ולילות. איש לא הכיר את הצעיר ולא היה מודע לגאונותו וקדושתו; רק שנים לאחר-מכן הוא התפרסם כ"המגיד מזלוטשוב". באחד הימים פשייחאל מיכל ישב בבית הפנסת, נכנס למקום עגלון העירה ובקש לשוחח עם הרב בדחיפות. פניו היו אפופות צער ומעיניו זלגו דמעות. "חללתי את קדשת השבת" ספר לרב בבכי, "האם תוכל לתת לי דרך תשובה?" הרב בקש לדעת מה ארע, והעגלון ספר כי ביום ששי האחרון הוא שב מהעירה הסמוכה פשעגלתו גדושה בסחורה. מסכה לא ברורה הוא תעה בדרכו, ולמרות מאמציו לזרז את הסוסים הוא הצליח להגיע הביתה מספר דקות לאחר שקיעת החמה. הרב הביט בעגלון בעינים מלאות רחמים.

"שערי תשובה לעולם לא ננעלו" אמר לו הרב. "ביום ששי הקרוב, רכש גרות במשקל מחצית הקילוגרם והבא אותם לבית הפנסת. אור הנרות שידלקו בבית הפנסת במשך השבת יכפר על חטאך." העגלון שמח מאוד לשמע את דברי הרב והודה לו בחם, אך יחיאל מיכל הצעיר לא הצליח להבין. כיצד מחצית קילוגרם של גרות תוכל לכפר על חלול שבת – עברה חמורה כל-כך? ביום ששי הופיע העגלון ובידיו הנרות. הוא הניח אותם על השלחן על-מנת שהשמש ידליק אותם לפני פניסת השבת. פשפא לבית הפנסת לבוש בבגדי שבת הוא הפתע לגלות שהנרות נעלמו: מתברר כי כלב משוטט נכנס לבית הפנסת, חטף את חבילת הנרות ונעלם פלעמט שפא. "זהו סימן משמים שתשובתי לא התקבלה!" מהר העגלון לרב בבכי. "חלילה לך מלומר זאת" השיב הרב. "כלבים משוטטים מסתובבים בכל מקום, והכלב חמד לו את חבילת הנרות שלך. פשבוע הבא רכש שוב גרות והבא אותם לבית הפנסת שמים וטוב לב."

נהנית מקריאת העלון ותכניו? העבר הלאה ויידע את החברים שלך!

העגלון עשה כדבר הרב, אלא שגם פשבוע לאחר-מכן משהו מוזר ארע: הנרות נמסו מהר מן הרגיל ועוד פטרם נכנסה השבת הם נמסו לחלוטין. פשבשבוע לאחר-מכן נשכה רוח עזה וכבתה את הנרות, הבין גם הרב שיש דברים בגו. "אינני יודע מה קורה כאן" הודה הרב. "הצעתי היא שתסע לרבי ישראל הבעל שם טוב שיעזר לך מה לעשות." הבעל שם טוב האזין לספורו של האיש. "נראה שדרך התשובה שהעניק לך הרב המקומי לא מצאה חן בעיני תלמיד חכם צעיר אחד שגר בעירתכם. ראה: רכש שוב גרות, ואני מבטיח לך שהפעם הם ידלקו פראוי. עם זאת, פשאמה מגיע לעירתך מסר לר' יחיאל מיכל שאני מזמין אותו לבוא לשבת קדש למזיבוז."

פשר יחיאל מיכל קבל את ההזמנה הוא מהר לצאת לדרך. אך פבר מהרגע הראשון המסע נתקל בקשיים רבים: העגלה התדרדרה לתעלה בצד הדרך, אחד הצירים נשבר ובנוסף לכך הם גם תעו בדרך. רק ביום ששי אחר הצהריים הם הגיעו סוף-סוף לכביש המוביל למזיבוז פשהשמש עמדה לשקע. מחסר בררה הוא נטש את העגלה באמצע הדרך ועשה את דרכו רגלית. עיף ועצוב עקב העבדה שהוא כמעט חלל שבת הגיע ר' יחיאל מיכל אל הבעל שם טוב.

"שלום עליכם" קבל אותו רבי ישראל. "נפר היטב כי פואכת לך העבדה שכמעט חללת את קדשת השבת. "האם פעת אתה מבין מדוע הורה הרב לעגלון דרך תשובה פשוטה שכזו? הצער והחרטה שקננו פלבנו של העגלון היו די והותר; גם מחצית הקילוגרם של הנרות יכלו לכפר על חטאך..."

***** שירה מכבדת של תלמידי חכמים ומכבדים צעדה לעבר המקום בו תערו חפתו של נכד רבי ישראל הבעל שם טוב, פשבראש הצעדה הולך רבי ישראל בכבודו ובעצמו. לפתע נטה רבי ישראל מן הדרך. הוא צעד לעבר יהודי שחלף במקום, לחש באזניו פמה מלים בתמם שב אל הצעדה שהמשיכה לעשות את דרכה לעבר החפה. תלמידיו של רבי ישראל היו נרגשים. לא היה להם כל ספק כי האדם הוא צדיק נסתר, ואולי – מי יודע? – אליהו הנביא בכבודו ובעצמו! הם שלחו פמה תלמידים שיעקבו

אחרי האיש ויגלו את סודותיו. האיש הנה נראה אדם פשוט לכל דבר וענין. "כנראה שהוא מסנה היטב את קדשותו" חשבו התלמידים לעצמם, ובהזדמנות הראשונה שנוצרה מהרו לעברו. "שלום עליך רבי!" קראו תוך שהם מושיטים את ידם לזפות ללחיצת יד מאת הצדיק הנסתר.

על פניו של האלמוני נפרו סימני פליאה. "רבי?" הוא חזר אחריהם, "רבי? לי קראתם רבי? כנראה שטעיתם, אינני הרבי אותו אתם מחפשים. אני אדם פשוט." "לא, לא" התעקשו התלמידים. "אנו יודעים שאתה רבי, צדיק נסתר של ממש!" הלה החל לגרד בפדחתו. "מה נטפלתם אלי?" בקש לדעת. "אני יהודי פשוט, פשוט שבפשוטים, שום דבר לא מיחד בי." "מאתנו לא תסתתר!" קרא אחד מהם. "רבנו הקדוש, רבי ישראל בכבודו ובעצמו, עזב את הצעדה לחפת נכדו כדי לשוחח עמך בדברים העוסקים ברומו של עולם! אנא!" הוא הקליף את טון דבורו למתחנן, "ברכנו, רבי!"

"רואה אני שלא תניחו לי עד שאמר לכם מי אני" נאנח האיש ואמר, "אגלה לכם מה אמר לי רבכם, ותבינו עד כמה כוחו גדול." "כפי שהקדמתי ואמרתי, אינני רב או צדיק נסתר אלא אדם פשוט שמתגורר באחת העירות לא הרחק מכאן.

ידיד געורים יש לי שמתגורר מול ביתי, דלת מול דלת; אנו ידידים בלב ונפש ולא מסתירים דבר מרעהו. ידיד זה עוסק בפרנסתו לרוכלות, הוא מכמת את רגליו מפפר לכפר ומוכר את מרבילתו, וכאשר הוא צובר סכום הגון הוא שב לביתו – עד לפעם הבאה. "באחד הימים שב ידידי ממסעותיו וכרגיל קרובי משפחתו, ידידיו ומפיריו באו לבקרו ולדרש בשלומו. כמובן שגם אני הייתי בין הבאים. "בין הא לך בקשתי לעשן מקטרת. מפיון שהרגשתי בנוח בביתו של חברי הטוב, פתחתי את הארון בו נמצא הטבק ולהפתעתי גליתי את צרור הספסף מנח שם, גלוי לעין פל!" רשלונו שפזזו! חשבתי לעצמי. רעיון שובב עלה במוחי: אעלים את צרור הספסף לזמן קצר. לא בקשתי לגנוב, חלילה; מיד עם גלוי העלמות הצרור התכוננתי להשיב אותו לידידי בתוספת הסברים עד כמה חשוב לשמר את הספסף במקום בטוח.

"אף הדברים התגלגלו אחרת לגמרי. איכשהו אשתי של ידידי גלתה שצרור הספסף נעלם והיא פצחה בזעקות שבר. תוך רגעים ספורים כל האורחים פתחו

בחפזים קדחתניים אחר הספסף ואני התבישתי להודות בפני כלם על מעשה השוכבות. חמקתי מן הבית בתואנה פלשה פשאני מתכנן לשוב מאחר יותר כשתרגענה הרוחות.

"אף הן לא נרגעו. להפך: חיש מהר פשטה השמועה בעירה שמביתו של ידידי נגנב סכום כסף משמעותי. יותר ויותר אנשים זרמו אל הבית – מי כדי לעזר בחפזים, מי כדי לנחם את ידידי על אבדן הספסף ומי כדי לתת עצות כדרךם של יהודים – ואני חשתי נבון ונכלם. הרי לא התכוננתי לגרם צער רב כל כך לידידי הטוב כאח לי! "למחרת הענין הסתבך יותר ויותר. בעלי החובות של ידידי חשדו כי הוא המציא את העלמות הספסף. בתחלה הם שוחחו על כך מאחורי גבו, לבסוף באו לביתו ותבעו ממנו את התשלומים. 'גנב ורמאי!' הם קראו לו, 'השב לנו את הספסף שאתה חייב לנו!' "צרור הספסף הנה שמור היטב בביתי, והיצר הרע החל לפתותני. 'הרי בין פה נכה לא תוכל להחזיר כך את הספסף, מדוע שלא תשתמש בו, תסחר ותרויח סכום נאה? מאחר יותר תמצא הזדמנות פלשהי פה תוכל להשיב את הספסף לידידך, ובינתיים עשה בו שמוש!' "דבריו של היצר נכנסו ללבי. ידעתי שלא אוכל להשתמש בספסף בעזרת מגורי. כל מפרי יודעים שאינני אדם אמיד ושהפרוטה לא מצויה בכיסי. החלטתי להגר לעירה אחרת שם לא יפירוני, וכך אוכל לפתח עסק קדש ומשגשג ממנו אוכל להרויח היטב.

"כך הגעתי הנה" עצר האלמוני לרגע כדי ללגם מעט מים. "שכרתי לי עגלה וסוס וחפשתי אחר מקום מגורים טוב, כשבדרך פגש אותי רבכם, רבי ישראל הבעל שם טוב. "הוא נגש אלי ולחש באזני: 'בני, שוב לעירך והשב לידידך את הספסף שנטלת! אני מבטיח לך כי אבוא בעצמי לבית הדין כדי להעיד שלא הייתה לך כל כונה רעה כשנטלת את הספסף'. "אני מרגיש פאלו אכן גדולה נגלה מעל לבי" סים האיש. "מפאן אמשיך מיד לעירה, שם אשיב את הספסף לבעליו. אני בטוח שרבי ישראל יבוא ויעיד בבית הדין לטובתי, כפי שהבטיח, והכל על מקמו יבא בשלום."

בעל הפנדק הפשוט שהיה מתפלל כל היום

בשנים טרם התגלה בפמבי ויסד את התנועה החסידית, נהג רבי ישראל שהתפרסם כ'בעל שם טוב' לטייל תכופות באזורים הכפריים, שבהם חיו יהודי מזרח אירופה בכפרים קטנים ומבדדים או בפנדקי דרכים נדחים. רבי ישראל הנה מתרועע עם יהודים אלו,

שואב השראה מאמונתם הפשוטה ומעודד את רוחם. יום אחד הגיע הבעש"ט לפנדק קטן שעמד בצמת דרכים מרחק מילין רבים מן הקהלה היהודית הסמוכה. הוא הזמן פנימה בחם ומשפחת בעל הפנדק הגישה לו מיני טעימה. "היכן אביכם?" שאל את הילדים. "מתפלל", השיבו לו, ורבי ישראל התנישב להמתין למארחו.

חלפה שעה, חלפו שעות. כשהגיש בעל הפנדק מסדרו היתה כבר שעת אחר-צהרים מאחרת. לאחר שברך את ארחו לשלום, התנצל על העדרותו הממשכת. "אני יהודי בור ועם הארץ", הסביר כשבוישה מכסה את פניו. "אני בקשי מצליח לבטא את מלות התפלה מן הסדור, ולפענח את ההנחיות הכתובות ללא נקוד זו משימה שמעבר ליכולתי. לכן, אין לי בררה אלא לקרוא כל יום את כל הסדור, מתחלתו ועד סופו". "אולי אוכל לעזור לך", אמר רבי ישראל. במשך השעה הקרובה הוא ישב עם בעל הפנדק והנחה אותו בסבלנות כיצד להשתמש בסדור. רבי ישראל כתב לו ביידיש פשוטה על פסות גיר קטנות, "תפלת שחרית", "תוספת מיוחדת לימי שני וחמישי", "ברכה אחרי הסעודה", "תפלת מנחה", "תפלת ערבית", "לשבת", "לראש חודש", "לראש השנה" וכן הלאה, ותחב אותן במקומות הנכונים בסדור של בעל הפנדק. "תודה רבה", אמר בעל הפנדק כשנפרד רבי ישראל לשלום כדי להמשיך במסעו. "עכשו אוכל להתחיל להתפלל כמו יהודי הגון". אך שמחתו של בעל הפנדק לא האריכה ימים, אפילו לא שעות! כמה שעות לאחר שיצא הבעל שם טוב את הפנדק, נפל הסדור באפן בלתי מסבך ממדפו, וכל פתקי הנזיר שתחב בו הבעש"ט התעופפו מבין דפיו. "אבוי לי!" בכה בעל הפנדק. "מי יודע כמה חדשים יחלפו בטרם גיע שוב יהודי תלמיד-חכם לפנדקי?" נחוש בדעתו שלא להניח להזדמנות זו להתחיל להתפלל כפאות לחמק ממנו, תפס את הסדור ואת הפתקים ורץ לבויון שאליו צעד האורח.

מקץ כמה מילין של הליכה נמרצת זזה סוף סוף את הבעש"ט במרחקים, וראה אותו מגיע לנזר. "איה הוא יחצה את הנזר?" תהה בעל הפנדק. "בעונה זו המים בנזר עמקים ושוזפים. לא נתן לחצות את הנזר". הוא עמד לצעק לו כדי להזהירו, אך אז ראה את רבי ישראל פורש את ממחטתו על המים, צועד עליה כאלו היתה רפסודה חזקה, מחליק על פני המים ונצלם ביערות שעל גדת הנזר השונה.

כהרף עין נצב בעל הפנדק על שפת המים. הוא פרש את ממחטתו על המים, דרך עליה והופס! גם ממחטתו עמדה כמו רפסודה חזקה. הוא רץ לארץ השביל שבו צעד רבי ישראל. "חפה, רבי!" הוא קרא. "חפה! אל תלך עד שתסמן שוב את סדור התפלות שלי! כל הפתקים שלך נפלו!" מששמע את האיש קורא לו, עצר רבי ישראל ופנה לאחור, וראה את מארחו מן הלילה הקודם רץ לקראתו, אוחז בחזקה את הסדור ביד אחת ואת פתקי הנזיר בידו השנייה. "איה הגעת לכאן?" שאל רבי ישראל בפליאה. "איה חצית את הנזר?"

"עם הממחטה שלי, בדיוק כמוך", השיב היהודי הפשוט. "דרך אגב, יש לך טריק אדיר. אף פעם לא חשבתי שאפשר לעשות את זה כך". "אני חושב שאילוקים מרצה ביותר מתפלותיך כמות שהן" אמר הבעל שם טוב לאטו. "אולי מוטב שתמשיך להתפלל בדיוק כמו שהתפללת עד עכשו".

תענוה בלשון הקודש וסודותיה

***** **'שמירה'** גימטריא: **תקנ"ה**. יוצא המילה: **'תקנה'** מלשון תיקון. התקנה של כל אחד להינצל ממעשי העולם הזה... וכמו שהגמרא שואלת: **"מאי תקנתיה?"** מה התקנה שלו? הוא ע"י שיעשה לעצמו שמירה וגדרים וסייגים מכל מיני דברים שהוא יודע שהוא חלש מאוד ויכול ליפול בהם.

***** **'זיו השכינה'** (עיין בליקוטי תורה לאזמזה"ו פרשת אמור בתחילתו. שכל מה שאנו משיגים ויודעים מה' וגם בעולמות העליונים זה רק מזיו השכינה) **זיו**. גימטריא: **כ"ג**. זה הגימטריא של **כ"ב** עם הכולל. **כ"ב** **אותיות התורה**. שעל ידם על ידי דיבורי ואותיות התורה והתפילה ביגיעה ללמוד כל הראשונים ואחרונים כל ספרי הקבלה וצדיקי הדורות. זוכים להארה מזיו השכינה.

***** אמר רבי יהודה שלש הנקודות יש באדם, הנקודת השכל והחכמה וזו היא (דף קט ע"ב) כח הנשמה הקדושה. ונקודת התאנה שהיא מתאנה בכל תאוות רעות, וזהו כח התאנה המנהגת לבני אדם ומחזקת הגוף והיא נקראת נפש הגוף, אמר רב דימי וזהו כח המחזיק.

אמר רבי יהודה, שלש הנקודות יש באדם: הנקודת השכל והחכמה, וזו היא כח הנשמה הקדושה. ונקודת התאנה, שהיא מתאנה בכל תאוות רעות, וזהו כח התאנה. ונקודת המנהגת לבני אדם ומחזקת הגוף, והיא נקראת נפש הגוף. אמר רבי דימי, וזהו כח המחזיק. אמר רבי יהודה בא וראה לעולם אינו יצר הרע שולט אלא באלו ב' כחות אליו דאמרו, נפש המתאנה היא הרוצפת אשר יצר הרע לעולם, משמע דקתיב ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן. נפש המתאנה היא מעורבת את האחרת ומפתה אותה עם הגוף להדבק בצצר הרע, והיא אומרת לכה נשקה את אבינו זון ונשכבה עמו. מה יש לנו בעולם הבא, גלך ונרדף אשר יצר הרע ואשר תשוות חמדת העולם הזה. ומה עושות, שפיתקן מסכימות להדבק בו, מה פתיב ומשקין את אבינו זון מתפטמות להתעורר ליצר הרע באכילה ובשתיה.

אמר רבי יהודה, בא ראה, לעולם אין יצר הרע שולט אלא באלו שנים פחות אלו שאמרנו, נפש המתאנה היא הרוצפת אחר יצר הרע לעולם, משמע שפתיב ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן. נפש המתאנה היא מעוררת את האחרת ומפתה אותה עם הגוף להדבק ביצר הרע, והיא אומרת לכה נשקה את אבינו יין ונשכבה עמו. מה יש לנו בעולם הבא, גוף ונרדף אחר יצר הרע ואחר תשוקת חמדת העולם הזה. ומה עושות? שתיקו מסכימות להדבק בו. מה פתוב? ומשקין את אביהן יין. מתפטמות להתעורר ליצר הרע באכילה ובשתיה. (זוהר פרשת וירא דף קיא) והזוהר מרחיב שם מה עניין בנות לוט ולוט עצמו שזה היצר הרע שמפתה את האדם לעבירה. והם חטאו בחטא גדול של זנות לזנות עם אביהם. ועל ידי מה? מה הי הכלי שדרכו הם הרדימו... ופעלו על אביהם? ומשקין את אביהן יין.

וחשבתי לרמז: יין, גימטריא: 70. לרמז על **שבעים אומות**. שכל השבעים אומות התאוה הראשית והכללית שלהם היא זאת התאוה של פגם הברית. וישראל עם קודש בזה מתייחדים ששומרים על ברית קודש.

***** רב יוסף פד הנה נחית לבבל חמא אנון רבוקא דהו עיילי ונפקי ביני נשי שפיריו ולא חטאן, אמר לון לא מסתפו אליו מוצר הרע, אמרו ליה לא מקונדטון בישא קאמיןא, מקדושתא דקדישא אתגזרנא, דאמר רב יהודה אמר רב צריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש, ונפקי מניה בני קדישי בני מצלי דלא מסתפו מיצר הרע שגאמר (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים.

תרגום: רב יוסף פשהנה יורד לבבל, ראה את אותם בנים שיהיו נכנסים ויוצאים בין נשים נפות ולא חוטאים. אמר להם: האם אלה לא פוחדים מיצר הרע? אמרו לו: לא מקונדטון רע באנו. אנו נגזרנו מקדשת הקדש. שאמר רב יהודה אמר רב, צריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש, ונצאו ממנו בנים קדושים בנים מעלים שלא פוחדים מיצר הרע, שגאמר (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים. (זוהר פרשת וירא דף קיא)

אסיר ליה לבר נש לאסתפלא בשפיריו דאנתתא, בגין דלא גימתי בהרהורא בישא, ונתעקר (דף פ"ד ע"א) למלה אחרא. וכך הנה רבי שמעון עביר, פד הנה אזיל במתא, והווי סבריאי אזלין אבתריה, וקמא לאיתנו שפיראן, מאיד עיניה, והנה אמר לסבריאי אל תפנו.

ושנינו, אסור לו לאדם להסתפל בפיפה של אשה, כדי שלא יבא להרהור רע, ונעקר לדבר אחר. וכך הנה רבי שמעון עושה - כשהנה הולך בעיר והיו הסברים הולכים אחריו וראה נשים נפות, השפיל את עיניו, והנה אמר לסברים: אל תפנו.

ליקוטי מוהר"ן - חלק א-לו - בקרב עלי מרעים לאכל את בשרי: ובשביל [זה] מובא בזה (קדושים פ"ד): כד חזי רבי שמעון **נשי שפיריו**, אמר: "אל תפנו אל אלילים".

מזי רעב ולחמי רשף וקטב מרירי ונשן בהמת אשלח בם עם חמת זחלי עפר: (דברים לב, כד) אונקלוס גפיתו כפן ואכילי עוף וכתשי רוחין בישן ונשן חיות ברא אגרי בהון עם חמת תניגא זחלין בעפרא: (אונקלוס)

תרגום יונתן: אגלי יתהון במדי ובעלם מגו שכנת בבל אעיקו להון דבית אגג די מתילין לשידין מנפתי כפן ולמזיקי אכילי עוף ולבגי טהירי פתישי רוחין בישין ולילין ומרונותי רוחין בישין ועפוי"ם דנכיתין בשיניהן הדי חיות ברא אגרי בהון ואטלילינון ביד ארמאי דמלינו אריסן פתיון חורמנא זחלוי דעפרא: (תרגום יונתן)

שמעו הדבר הנה **פרות הבשן** אשר בהר שמרון העשקות דלים הרצצות אביזנים האמרת לאדניהם הביאה ונשתה: (עמוס ד, א) **פרות**

הבשן. נשי השרים והסגנים ו"ת עתירי נכסיה: (רש"י) מצודת דוד: פרות הבשן. הם **נשי השרים** בשמרון ועל כי היו מתענגות ושמנות מרוב כל המשילם אל הפרות הרועות בבשן במרעה שמן שהן שמנות ובריאות בשר. העושקות דלים וגו'. וחזור ומפרש שאינם עושקות בידיהן רק הן האומרות לבעליהן הביאה יין ונשתה ולפי שאין להם ממה להביא עושקים הדלים תשושי הכח ואם יעמדו נגדם רוצצים אותם ברידוי ומלקות א"כ העושק והרציצה באה ע"י הנשים וכאלו יעשוהם הם: (מצודת דוד)

נשי שפיריו, ראשי תיבות: **נשי**.

וחשבתי לרמז: **פרות הבשן**. נשי השרים והסגנים ו"ת עתירי נכסיה. וזה: ונשן בהמת אשלח בם עם חמת זחלי עפר. ש"ע: **נשן**, ראשי תיבות: **נשי שפיריו**. ומתנהגים כבהמות לגביהם עם כל התאוות של החיות והבהמות הבורים בזאת התאוה ועושים אותה ככל העולה על רוחם הבהמית המסובבת... **בם**, ראשי תיבות: **מ'עשי ב'המה**. **עם**, יכול להיות העיין מנוקדת גם עם 'פתח', כמו: **'עם' – אומה**. חמת זחלי עפר, **חוטפים חימה וזעם וצרות חלילה מעם שזוחלים במנהרות כמו נחשים ושאר זוחלי העפר...** בגלל שנפלו לתאוה הידועה שהיא גם סמל נשיכותו של הנחש הקדמוני המסמל את זאת התאוה. ה' יעזרינו ויצילנו.

***** **'בשר ודם'** אסור ואי אפשר לסמוך על **בשר ודם**. ראשי התיבות: **ב'וקה ו'מבולקה**. רק זה מה שיוצא אם סומכים על **בשר ודם**... ולא חלילה סומכים על ה'. וגם: **ב'ושה ו'חרפה**. וסופי תיבות: **'מר'** רק חרפות ובזיונות ו**מרירות**... יוצא מאנשים... פה אמר יהנה ארור הגבר אשר יבטח באדם ו**נשם בשר** זרעו ומן יהנה נסור לבו (ירמיה יז, ה) **ו'נשם בשר**, גם כאן ראשי התיבות: **ב'וקה ו'מבולקה**. וסופי תיבות: **'מר'**.

***** מי יתנני במדבר מלון ארמים ואעזבה את עמי ואלכה מאתם כי כלם מנאפים עצרת בגדים: {ב} וידרך את לשונם קשתם ושקר ולא לאמונה גברו בארץ כי מרעה אל רעה יצאו ואתי לא ידעו נאם יהנה: {ג} איש מרעהו השמרו ועל כל אח אל תבטחו כי כל אח עקוב יעקב וכל רע רכיל יחלף: {ד} ואיש ברעהו יתמלו ונאמת לא ידברו למדו לשונם דבר שקר הנה נלאו: {ה} שבתה בתוך מרמה במרמה מאנו דעת אותי נאם יהנה: {ו} לכן פה אמר יהנה צבאות הנני צורפם ובחנתים כי איך אעשה מפני **בת עמי**. (ירמיה ט) מפני בת עמי. מן קדם חובי כנישתא דישראל: (רש"י) כי איך אעשה וכו'. ר"ל אם אנחנו להיות משוקעים בעון הלא המה עדת עמי וראוים המה להיות עם קדוש אם אעשה עמהם כלייה הלא המה עדת עמי ורחמי עליהם ולכן אצרפם ביסורים למרק מהם העון למען ישארו מנוקים מעון: (מצודת דוד)

וחשבתי לרמז: **בת עמי**. ראשי תיבות גימטריא: **ע"ב**. גימטריא: **'חסד'**. שזה החסד שה' עושה עימנו. שזוכר חסדו וטובו עם אבותינו. **בת עמי**. סופי תיבות: **ת"י**. ראשי תיבות: **ת'הילות י'שראל**. ולהביא מדרוש הידוע של הבעש"ט על הפסוק: "ואתה קדוש יושב תהילות ישראל" שה' מתפרנס מתהילות ישראל שמודים לפניו על כל חסדו וטובו. וזהו גם התהילה והשבח של ישראל על כל האומות שאעפ"י שנראים בדיוק כמו שכתוב בפסוקים הנ"ל... הקב"ה לא מכלה אותם ולא עוזב טובו עימם רק בגלל: כי איך אעשה מפני בת עמי.

בתקופה שבה היה הבעל-שם-טוב הקדוש עדיין נסתר, והיה נודד מעיר לעיר ומכפר לכפר, היתה אחת מהנהגותיו הקדושות לשאול כל יהודי, אנשים ונשים, מבוגרים וצעירים, לגבי מצבם בבריאיות... בפרנסה, והיה מרוצה ביותר לשמוע את תשובותיהם מלאות האמונה

שנהגו להשיב לו היהודים – אנשים נשים וילדים – בביטויים שונים של בטחון בה': ברוך השם, השבח לה' יתברך וכדומה...

פעם אחת הגיע הרבי הבעל-שם-טוב לשוב מסוויים, ונהג שם בדרכו הקדושה בעבודת ה' בזיכוי היהודים – אנשים נשים וילדים – בזכות העצומה של שבח והלל לשמו הקדוש של הקדוש-ברוך-הוא. באותו ישוב התגורר יהודי זקן מופלג, תלמיד חכם גדול, שהיה פרוש מכל עניני העולם הזה, וכבר יותר מיובל שנים הוא יושב יומם ולילה ולומד את התורה הקדושה בפרישות ובקדושה. כל ימיו היה יושב בתענית ומעוטר בטלית ובתפילין עד לשעת המנחה המאוחרת, ורק לאחר תפילת ערבית היה טועם מעט לחם ומים.

כאשר ניגש הבעל-שם-טוב, שהיה לבוש בבגדי כפרי פשוט, לגאון זה בחדר פרישותו שבפינת בית הכנסת, ושאלו אודות מצבו בבריאות, ואם יש לו כל צרכו, לא התייחס אליו הלה כלל. הבעל-שם-טוב שאלו שאלות אלו מספר פעמים, עד אשר הגאון כעס ביותר והורה לבעל-שם-טוב באצבעו לכיוון הדלת, לאות שיעזבנו. אמר הבעל-שם-טוב לגאון: רבי, מדוע אינך מספק לקדוש-ברוך-הוא, כביכול, את פרנסתו וכו'? בשומעו דברים אלו נותר הגאון נבוך, כיצד יהודי כפרי פשוט מדבר על הקדוש-ברוך-הוא, כביכול, שיש לספק לו פרנסה, וכדומה.

הבעל-שם-טוב, אשר ידע את מחשבותיו של הגאון, אמר לו: היהודים "יושבים" (ניזונים) מהפרנסה שמספק להם הקדוש-ברוך-הוא, וממה "יושב" (מתפרנס) הוא, כביכול? על כך אומר דוד המלך בתהלים "ואתה קדוש" – ומהי פרנסתך – "יושב תהלות ישראל": הקדוש-ברוך-הוא "יושב" על תהלות ושבחי ישראל, אשר מודים ומשבחים לה' יתברך על הבריות ועל הפרנסה שהוא מעניק להם. ועבור מלות שבח אלו, שמשבחים ישראל לה', מברכם הקדוש-ברוך-הוא בבני חיי ומזוני רויחא.

עם לבדד ישכון, ובגויים לא יתחשב:

***** מי ששם לב לכותרות השבוע: "המל"ל מזהיר – קנדה כבר לא בטוחה לישראלים! המטה לביטחון לאומי (המל"ל) במסר לציבור הישראלי השווה בקנדה- קריאה לנקיטת אמצעי זהירות מוגברים. בהודעה שפרסם נכתב כי המל"ל מעלה את אזהרת המסע החלה על קנדה מרמה 1 (ללא אזהרה) לרמה 2 – איום מזדמן; זאת לאור, איום גובר מצד גורמי טרור כנגד ישראלים ויהודים בקנדה. המל"ל ממליץ לכל הישראלים השוהים או מבקרים במדינה לנקוט באמצעי זהירות מוגברים, להימנע מהחצנת סממנים ישראלים יהודים ולגלות ערנות מוגברת במרחב הציבורי. הקריאה מגיעה בעת שהמצב הביטחוני עבור ישראלים ויהודים בקנדה מחריף.

כל אלו ועוד עשרות כתבות בשבועות האחרונים על מעצרים של יוצאי צבא בכל העולם. ופחד של ישראלים לטייל בעולם בגלל האנטישמיות שלא הייתה מאז השואה... כל אלו ועוד מראים לנו עד כמה המקום של יהודי הוא אך ורק בארץ ישראל. וכל הרעיון הציוני של להיות ככל העמים... מה הם לא עשו כדי להיות כגויים... והנה הגויים מחזירים אותם ליהדותם... אם לא במוח אז בכוח...

תענוג מענייני דיומא:

תקראו ציטוט ממה שהתפרסם בתקשורת: "שערורייה בירושלים: ציון שמואל הנביא נסגר – הציבור זועם! בלב זירת הקודש – ציון שמואל הנביא, נסגר אמש על ידי משטרת ירושלים בראשות ניצב אמיר ארזני, בעקבות עימותים אמש בין נערים לשוטרים. אבל אם

חשבתם שמדובר בצעד מידתי – תחשבו שוב. הילולה של קדושה הופכת לזירת ענישה. במקום לאכוף סדר – המשטרה בחרה בעונש קולקטיבי. במקום לנהל, הם סוגרים. אתמול עוד אפשר היה להבין את הלחץ – עומס, בלגן – ואולי אפילו טיפה הצדקה. אבל הבוקר? המקום שומם כמעט, שוטרים בכל פינה – ומתפללים אין. אז למה עדיין סגור? איפה הסדר? איפה האיזון? כשבברים ומועדונים חילוניים מתרחשים עשרות מקרי אלימות בסופי שבוע – איש לא חולם לסגור. אבל כשהציבור החרדי רוצה להתפלל, וחלון נשבר – ומיד ננעלים שערי קודש.

האם זו המשילות שכן גביר הבטיח? האם מפקד המחוז יישאר בשתיקתו, או שיקום ויפתח את המקום מחדש? זה הזמן לפעול. להתערבות משפטית. לצו מניעה. ולקריאה ברורה: משטרה – אל תהפכי את תפקידך מ"שומרת הסדר" ל"סוגרת סדרים". האם זו מדינה דמוקרטית – או מדינה שסוגרת את השערים כשהתפילות לא מוצאות חן?" עד כאן ציטוט.

והנה אנו כבר כתבנו על כך לפני ל"ג בעומר. זה כבר שנה שלישית שההילולא בשמואל הנביא מופרעת ומופסקת. כאשר אנו לא זוכרים תקדימים והתערבויות כאלו בשום חג מוסלמי או אתר מוסלמי להבדיל אלף אלפי הבדלות. ואנו לא באים כאן כמו בכתבה לבקש שינוי... זה הרי לא יקרה כי יש כאן יד מכוונת... יש כאן התנכלות והפרעה מכוונת לכל אירועי הקודש. וזה חוזר על עצמו כמעט בכל הילולא או התאספות של קהל יראים למטרות קדושות. והפיתרון הוא אחד. לא להפסיק להגיע לכל המקומות הקדושים לא רק בהילולות ובזמנים הידועים. אלא מי שרוצה שקט ותפילה ללא התגרות החיצונים... יבוא לשם באמצע השנה וכמה שיותר. ובפרט בקבר שמואל הנביא שהיה זה שמשך את דוד המלך וניבא והתחיל את שושלת מלכות בית דוד ולימד אותו את כל רזי הגאולה והמקדש. שכבר שנים ארוכות לאט לאט מנשלים שם את היהדות ומוציאים עוד חלקים מידי היהודים... פעם היו נכנסים כמו מלכים בשער הגדול ובפתח הרשמי. והנה החלו לסגור אותו ליהודים (אפרטהייד... ואי שיויון... אפליה... גזענות... שמעתם מילים וטענות כאלו מפי הנאורים...???) והכניסה היא מהצד כאילו זה לא עיקר המקום אלא משהו צדדי. וכך גם החריבו את קברו הגדול והמפואר שהיה לדן בן יעקב ליד אשתאול. והכל בתירוצים טובים... מעניין שכל שימורי השטחים... וכל החוק והסדר... לא קיים על מאות אלפי מבנים ובניינים בלתי חוקיים של ערבים ביהודה ושומרון... בנגב ובגליל... החוק כאן עובד רק לכיוון הנכון... עיין ערך חאן אל אחמאר החוקי...

תענוג לענות:

שאלה: מה הפעולה שעושה הכי טוב לעילוי נשמת המת?

תשובה: לאחר הטבח בכפר חב"ד בשנת תשי"ז ע"י הנאצים הרוצחים מהפדאיון. הרבי מליובאוויטש כתב לאמו של המדריך התמים שמחה זילברשטרום הי"ד. לקראת הנחת אבן הפינה שהם עשו לעילוי נשמת כל הנרצחים הקדושים. וכותב לה שתכלית בריאת האדם עלי אדמות הוא לפעול בעולם גם בעולם הזה. הרי כשמקשרים את הנשמה בפעולה בעולם, ובפרט בפעולה ההולכת ונמשכת ומביאה פירות ופירי פירות. הרי זהו ניצחון נגד המוות. והקורת רוח היותר גדולה שאפשר לגרום לנשמה.

שאלה: מה הדבר שכתוב באמצע התורה כהוראה בעבודת ה'?

תשובה: בערך באמצע התורה בפרשת קדושים כתוב על מצוות "ואהבת לרעך כמוך" וגם באמצע ספר התנאי בפרק לב. כתוב הסבר מדהים ומפורט על מצווה חשובה זו. עיין שם ויערב לך לנצח.

שאלה: למה יש הרבה אנשים הכותבים באגרות קודש לרבי מליובאוויטש, וכן בכל מיני שיטות בתנ"ך, או כמו שידוע מהרב קנייבסקי לשאול ואז לפתוח ספר ולראות מה כתוב במילה הראשונה בתחילת העמוד. ועוד כל מיני שיטות חיפוש ידועות וכ"ו. והם מקבלים תשובות והדרכות מפורשות. ויש כאלו ששואלים ולא מקבלים שום תשובה?

תשובה: המשפיע הרב דן אלימי שליט"א מבית שמש הסביר את זה עפ"י הסיפור המובא בגמרא על ר' פינקס בן יאיר הנה הולך לפדיון שבויים, פגע בו בגנאי הנקר. אמר לו: גנאי, חלק לי מימך ואעבר בך. אמר לו: אתה הולך לעשות רצון קונך, ואני הולך לעשות רצון קוני; אתה ספק עושה, ספק אי אתה עושה – ואני נדאי עושה. אמר לו: אם אי אתה חולק – גזרני עליך שלא לעברו בך מים לעולם. חלק לו. הנה שם אדם אחד שהיה טעון חטים לפסח. אמר לו: חלק לו אף לזה, שעוסק במצוה. חלק לו. הנה שם ערבי אחד, שנתלנה עמם בדרך. אמר ר' פינקס: חלק לו אף לזה, שלא יאמר: כך עושים לבני לונה? חלק לו. אמרו לו תלמידיו: יכולים אנו לעברו? אמר להם: מי שיודע בעצמו שלא בנה אדם מישקל מיקו – יעבר ולא יגזק.

ורואים מכאן דבר פלא שהרי לאיש שנשא את החיטים הוא לא שאל את מה ששאל את תלמידיו? והרי הוא גם ציווה לנהא שיחלוק מימיו לסוחר הערבי שלוה ושימש אותם? וכי למה לא לתלמידיו בלי שאלות? אלא שהוא רצה להראות להם שאם אתם רוצים לקבל ישועה ולשבור את הטבע אתם צריכים להכין כלי לזה! להיות ראויים לכך שזה יקרה לכם! וגם כאן זה לא כספומט... שלוחצים ויוצא שטרות של ישועות... אתה צריך להיות כלי לזה להיות ראוי לפחות בדבר אחד שאתה עומד בו ומקיים אותו. ואז תראה ישועות.

שאלה: מה גדולת מעלת הטבילה במקווה כל יום לפני התפילה?

תשובה: המשפיע הגדול הרה"ח ר' חיים שלום דייטש שליט"א אומר תמיד שמי שרוצה לראות בחוש ובמוחש את גודל השפעת ומעלת המקווה עליו, שיראה איך נראה קריאת שמע שחרית בלי מקווה. ואיך זה נראה אחרי מקווה.

שאלה: בחג השבועות יאצ"ט מרן הבעש"ט הקדוש מייסד דרך החסידות. מה ההבדל הגדול בין דרכו הקדושה לדרך המתנגדים?

תשובה: כל דרך של רבותינו הקדושים יסודתה בהררי קודש. וכל אחד כמנהג אבותיו. ויש מעשה עם פטירת הבעש"ט שבשעות האחרונות לחייו כששכב במיטתו הקדושה שמעו אותו אומר ללא הרף את הפסוק: "אל תבואני רגל גאווה" שזה פלא וחיידוש עצום??? שצדיק ועניו כמו הבעש"ט יבקש בדיק את הבקשה הזו? אלא שזה עיקר דרך החסידות שהצליח מורינו הבעש"ט שיחלחל בטוב טעם בקרב תלמידיו. שלא יתנפחו מגאווה לאחר כל דף גמרא ופשט בתוספות או בראשונים וכ"ו. אלא להיפך. לאחר הלימוד ככל שאני יותר לומד אני יותר מבין כמה אני חתיכת כלום... שכל ונבער... בשר ודם שכל אחריתו רימה ותולעה. אני בכלל כל יכול... ואין לי מה להתנפח בגלל שחידשתי או פלפלתי... הכל מתנת חנם. זכיתי ללמוד את תורתו של הקב"ה. ולהיפך זה רק מראה לי כמה העולם חשוך וחסר את אור התורה ולכן ארוץ לעשות הכל כדי להפיצה בקירבם ולהראות להם את טוב התורה ולא חלילה להתגאות עליהם ולהרגיש מורם מעם... וזו עבודה עצומה של עבודה על קליפת הגאווה. רואים תלמידי חכמים עצומים שמושלים ממש בהרבה דברים אבל ממש מסריחים מגאווה. וזה לא יאומן למה? הרי התורה היא כולה שמתו של הקב"ה ואם התקשרת עם חכמתו ורצונו של הקב"ה אתה צריך יותר ויותר לאהוב את בניו ולהתרחק מהגאווה! כי אין הגאווה ו'ה

שורים באותו מקום כלל. אין זה אלא שנפל לטעום לא מסם החיים להתורה. ה' יצילינו ויזכינו.

שאלה: איפה נמצא הר סיני כיום? ולמה זה לא בידי ישראל?

תשובה: הר סיני נמצא בדרום חצי האי סיני. וישראל כבשה אותו פעמיים והיה בידיה. פעם ראשונה במבצע קדש למיגור הנאצים מהפדאיון שהיו רוצחים בפשיטות יהודים בכל הארץ. ומיד ארה"ב חייבה את ישראל להחזיר את האי למצרים! הבנתם? אותה אמריקה שכל המדינות הדרומיים שלה נכבשו במלחמת דמים אכזרית ורצחנית מידי מקסיקו. ולקחו בכח הזרוע את השטחים וכך התעשרו ונהפכו למעצמה. והשאירו ומשאירים עד היום את מקסיקו כמדינה ענייה ומוכת מאפיות ורציחות ועוני עצום... היא זו שכאילו "אוהבת" ו"ידידה" של ישראל ומיד לא נתנה לישראל לגדול בשטח שבעיקרו גם היסטורית שייך לנו. וגם סימלית, בהיות בו את הר סיני שכל כך מסמל את התורה והעם היהודי. אבל כמו שרואים היום והרבי מליובאוויטש היה חוזר על זה רבות: לא לחשוב שיש לנו ידידים אצל אומות העולם... הם לא חושבים על טובתנו. אלא על האינטרסים שלהם. ועל מה שייצא להם מהיחסים עם העולם הערבי ועם מצרים. וכמו שרואים היום את טראמפ... כמה שהשוחד מהביקור במדינות הערביות שינה את דעתו בין רגע... ואין לנו על מי לסמוך אלא על אבינו שבשמים!

שאלה: מה גורם לירידה העצומה של חלק עצום מהעם שלא מאמין יותר בבתי המשפט ששופטים צדק ונכון אלא מוטים פוליטית?

תשובה: הנה לנו דוגמא מהשבוע הקודם: "ילדה בת 14 שחסמה כבישים בהתנתקות נשארה במעצר עד תום ההליכים בהחלטת בג"ץ אבל מחבל ערבי שירק על קצינה יצא לחופשי בערבות של 5000 שקל ועם כתב אישום רק על תקיפה בלי סעיף לאומני, בושא של בתי משפט. והדוגמאות עוד רבות. פסילת חברי כנסת לאומיים ויהודים נאמנים מלרוץ לכנסת והכשרת תומכי טרור שהיו על אוניית המרמרה הנאצית והיכו חיילים. וקוראים למלחמות ישראל פשע מלחמה. ולחיילים פושעי מלחמה.

@ מה אמרה עוגת גבינה לעוגת שוקולד? "את קצת שרופה, לא?"

@ כל הבורקסים, הגבינות, הפשטידות, העוגות נראה לי הבנתי למה קוראים לחג הזה שבועות, כי שבועות ייקח לי להוריד את כל האוכל הזה....

@ כל מוצרי החלב נפגשו לחג שבועות, הפיצה, קממבר, גבנ"צ, גבינה לבנה, רק חלב כרגיל לא מגיע לפגישה, תמיד מחמיץ....

@ ילד מנסה לחבר קוטג' למטען, אמא: מה אתה עושה? ילד: ראיתי שיש לו רק 3%...

@ אשה מתקשרת לבעלה ואומרת: "חמוד שלי, קפוץ לסופר, אני כמעט בטוחה שאנחנו צריכים חלב." הוא שואל: "כמה אחוז?" היא משיבה: "אהה 90%, אבל אני אחזור הביתה ואבדוק במאה אחוז!!!"

@ שבועות על שום מה? על זה שמחכים שבועות בקופה בקניות בסופר...

@ העדה התימנית מבקשת להדגיש פרט מאוד חשוב לשבועות הקרוב, שבועות הוא חג ה"ביכורים" לא "ביקורים", תודה וחג שמח לכולם....

נא להתפלל לרפואת הרב יעקב בן אסתר, הילדה הצעירה עדן בת ענת, ליאור חיים בן שושנה, אהרון אליהו בן פרידה, ישראל בן שיינדל יפה.